

Izajáš 43,1-7: Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákobe, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj Spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš (Etiopie) a Sebu dal jsem místo tebe. Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. Severu poručím: ‚Vydej!‘ a jihu: ‚Nezadržuj!‘ Přived’ mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, každého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil.“

Skutky apoštolů 8,14-17: Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého.

Lukáš 3,15-17.21-22: Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.“ Když se všecken lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

Soud není strašením

Včera jsem si při bohoslužbě v chrámu sv. Mikuláše svolané ke 105. narozeninám církve vděčně a pokorně uvědomila a také prožila, že si Pán Bůh svou církev znovu oslovuje jako svůj lid. Nejde jen o naši náboženskou obec, jde o celou církev kdekoli v naší republice. Přiznávám, že občas mě přepadají pochybnosti, když se dozvídám o chybách bratří a sester v Kristu, nebo podléhám zklamání, způsobené vlastními nedokonalostmi až i prohřešky. Také se zbytečně shazujeme poukazem na to, že je nás málo a jsme pro svou nepočetnost nevýznamní a nedůležití. Znovu dnes stejně jako Izrael od Hospodina opakovaně odpadal a svým jednáním ho zrazoval, slyšíme pro sebe útěšná slova: „Já, Hospodin, jsem tvůj Bůh, tvůj Spasitel. Neboj se už, já jsem s tebou“. Oslovení není pouze pro dobré a věrné služebníky, ale oslovení „ty jsi můj“ patří celému lidu, tedy každé náboženské obci, celé církvi. Snad nám v Michli se nyní na Pána Boha naší službou daří lidem ukazovat. To, že to jinde tak nejde, mě a nás nesmí od zbytku církve odklánět, dokonce snad v duchu vést k odsuzování. Nevzdávat svou službu, nepodléhat malověrnosti, ale spoléhat, že i v nouzi nás Pán Bůh má rád, protože si nás křesťany, jakkoli nedokonalé, Pán Bůh zamiloval a jsme jeho vyvolený lid.

Učíme se o tom a někdy to i chápeme na příkladu našich starších bratří a sester ve víře. Kdysi si zamiloval izraelské praotce a pak izraelský lid. A kolem roku 1920 si

vybral také naše otce (zakladatele církve) a kvůli nim i lid Církve československé husitské; miluje nás a je to naprosto nezasloužené. Hospodin je ve své lásce věrný. Hospodin si nás vybral - ne pro naše pracovní zásluhy či výřečnost. Vybral si nás pro úkol – překonávat zlo dobrem, nenávisť láskou a obětí. Poslal mezi nás svého milovaného Syna a byl s ním, v tělesné podobě holubice.

I pro nás v církvi jde o návrat z rozptýlení, z úpadku a malosti. Nejde to mávnutím kouzelného proutku, děje se to pozvolna a postupně. Je to radost a vděčnost, kterou můžeme znovu prožívat.

Svěcení – včera kněžské - není automaticky fungující rituál. Nelze si pouze svátostným obřadem získat Ducha. Četli jsme, že ani křest ve jméno Pána Ježíše ještě nečiní člověka činným a věrným křesťanem. „Byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše.“ Ještě stále máme v náboženské obci vlastně většinu pokřtěných, ale nečinných sester a bratří. Je zapotřebí nepřestávat vnímat víru jako vztah – k Pánu Bohu a lidem - který se snažíme opravdově žít. Skládání rukou nezaručuje, že by Duch sv. sestoupil. Přítomnost Ducha se má projevit v nás a kolem nás. Znamená to, že ve mně se usídí pokoj, trpělivost, radost a snaha pomáhat lidem. Tehdy bude Duch v nás a kolem nás a budeme radostným Božím lidem.

Křest Duchem sv. se projevuje zevnitř člověka navenek. Je to stálé úsilí o proměnu srdce a následně mezilidských vztahů. Jsme živi, avšak již ne my, žije v nás Kristus.

Slovy „Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným“ se lidem vybavila představa nového Božího soudu – ohněm. První soud Hospodinův byla potopa.

Soud není strašením, ale nadějným ujištěním, že celý svět, nejen jednotlivé životy, bude správně posouzen Pánem Bohem. Co bylo špatné, zahyne a to dobré bude pokračovat, bude přesazeno na novou úroveň.

Jan kázal postrašení soudem; to mělo přivést k proměně života. Bohužel i středověká církev působila spíše tímto způsobem, než Ježíšovým.

Ježíš nechtěl zastrašit, ale ukázat, co je kladnou perspektivou. O co člověk přichází, když žije jen konzumní perspektivou.